

REAALI POISS

Nr 143 | Veebruar 2017

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

Vahel vaatan kannatamatult seinakella ning üks sekundki tundub kehtvat igaviku. Teinekord lendab aga terve kuu minust mööda justkui silmapilk. On palju teooriaid sõnastamiseks aja relatiivsust, määratlematust, hoomamatust – enamasti peavad nad paika, samas oleneb kõik inimesest endast. Üksisilmi midagi oodates venib aeg nagu tänaval talla alla jäänud näts, samas kõige ilusamad ja nauditavamad hetked kipuvad veena sõrmede vahelt igavikku voolama. Aga kui eladagi ainult praeguses hetkes? Kui püüda võimalikult vähe nn „paremat tulevikku“ oodata ja mõelda vaid sellele, mida saab praegusest hetkest, tänasest päevast maksimaalselt välja pigistada, milliste eesmärkide poole püüelda ja milliseid kogemusi ammutada – kas see ei paisutaks ajaühikuid nagu ahjus küpsevad vastlakukleid?

Loomulikult on võimatu igat hetke nautida ning mõnel perioodil on tervislikum lasta ajal endast mööda kulgeda, kuid armas lugeja, õpilane, õpetaja, vilistlane, laspevanem – naudi oma elu! Naudi seda teekonda; seda käänakut, kuhu sa praeguseks jõudnud oled ja ära jää sinna logelema – tee midagi spontaanset, midagi enneolematut ja tõesta kõigile, ka iseendale, et sa suudad seda.

Kertu

SISUKORD

- 2 Peatoimetaja veerg,
- presidendi veerg, uudised
- 3 Vabalava, Veljo Tormise
- järelehüüe
- 4 Reaali vaimust
- 5 Sõpruskool
- 6-7 Intervjuud
- 8-9 Omad tegijad
- 10 Retsept
- 10-12 Singapuri reisikiri
- 13 Loomenurk, karikatuur
- 14-15 Väike maja
- 16 Ütlused

PEAME VASTU TALVE

Kätte on jõudnud veebruar. See on talve kõige külmem aeg, päikest pole ikka veel ning saabaste, mütsi ja sallita väljaminemisel saab kingiks nohu, köha ning kurguvalu. Kuidas vastu pidada?

Loomad on külma vastu leinud paar mõistlikku abinõud. Nad kasvatavad omale pekikihi ning vahetavad õhukese suvekarva talvekasuka vastu. Karud harrastavad ka talveund ja linnud lendavad sooja saamiseks lõunamaale.

Inimesed saavad võtta õppust loomadest. Mida paksem on rasvakiht, seda mõnusam talvel on. Seepärast lükka oma trenni natuke edasi ning minge külla vanavanematele ja nemad hoolitsevad selle eest, et lahkudes olete mitu mõnusat kilo raskemad. Tervise nimel!

Talvist masendust saab leevendada ka ühe või kahe soojamaareisiga. Eestlaste vaimu ei turguta talvel miski paremini kui 30-kraadises kuumuses rannaliival jahutava limonaadi joomine ja lainetuse vaatamine. Mured pühitakse peast ning asemele tekib rahulolu ja muretus, millega kevadeni vastu pidada.

Külma vastu võitlemisel peab nurka viskama suvise *tank top'i* ja üles otsima vanaema poolt jõuludeks kingitud lambavillase kampsuni. Positiivne on see, et kuna soojuslikel põhjustel soovitatakse kanda kihelist riietust, saab selga panna korraga kõik lemmikriided.

Niisiis, võtame asja kokku. Kevadeni vastupidamiseks tuleb võtta eeskaju loomadest. Süüa tuleb korralikult, sest rasvkude isoleerib ja on ka ise hea soojusallikas. Soojust aitab hoida veel lemmikriiete korraga kandmine. Siiski kõige parem moodus külmumise vältimiseks on lindude kombel lõunas puhkamine.

Karl-Ander
Kasuk 132C
REKi president

UUDISED

HINNATÕUS REAALIKATE MEELISPAIGAS

Nagu igas eluvaldkonnas kipub olema, esineb ka Tallinna Reaalkoolis tõuse ja mõõnu. Veebruari kuus võisid tähelepanelikud märgata tõusulaineid keldrikorrusel, kuid sellest impulsist trepist üles neljandale korrusele tõustes tabas nii mõndagi ootamatu tagasilöök – langus. Kui moodustada seesugusest liikumisest graafik, siis oleks tõenäoliselt tegemist sinusoidiga.

Nimelt tabas pärast aastavahetust Reaalkooli magusaarmastajate rahakotte kainestav hoop – puhveti armastatud šokolaadide ja saiakeste hinnad olid kerkinud enneolematult kõrgeks. Näiteks iirisesõõrik maksab nüüd ilusa ümmarguse 60 senti asemel hoopis 65 senti! Puhvetipidaja Heli sõnul ei ole tegemist mitte tahtliku õpilaste nõõrimise, vaid kõige tavalisema aktsiisitusuga. Samas ei ole puhvetipidaja sõnul külastajate arv pöördvõrdeline hindadega ning ostjad vaevalt märkavadki mõnesendist hinnavahet.

SUURT MAJA TABAS KRÕBE KÜLMALAIN

Veebruar üllatas ka neljanda korruse maletajaid ja teisi elanikke, kes võisid kuu teisel nädalal pingelise mõttetöö kõrval tunda kanahäka ihule tekkimas. Süüdlaseks oli ilmataat, kes otsustas ette hoiatamata saata Eestisse karmi talve ning langetada temperatuuri ekstreemsusteni. Kuigi reaalikad on harjunud, et talviti on koolimaja õhutemperatuur käre, siis seekordne külmalaine oli eriti ränk. 11. klassi õpilase sõnul oli neil päevil kooliskäik justkui polaar ekspeditsioon ning nii mõndagi õpetajat oli nähtud klassiruumis tavapärasest paksemat kasukat kandmas. Äärmuslikumate kuulujuttude kohaselt olevat neljanda korruse arvutiklassis ühel hommikul olnud kraadiklaasi näit isegi ühekohaline arv.

VABALAVA

Kolmapäeval, 1. veebruaril kogunes saalitäis rahvast nii Reaali kui ka teiste koolide õpilaste loodud kunsti nautima. Nautida sai meeliülendavaid tantsuliigutusi, jumalikke helisid ning ei puudunud ka hinge puudutavad luuleread. Laval sai näha nii 21. sajandi biitleid, Kalamaja hipsteritest Tehnobeebisid, õpetaja Maarja Kella lemmikut Mr. Undressi, tulevast Reketit kui ka teisi noori ja andekaid.

Kui eelmisel aastal sai Vabalaval üllatusesinejana kuulata parmupilli-virtuoos Meisterjaani maagilisi helisid, siis sel aastal astusid üllatusesinejatena üles superstaar Maian, Pärnust pärit indie-bänd The Boondocks (seos Madis Somelariga puudub – toim.) ja füüsikaõpetajate üheõhtuansambel.

Õhtu lõppedes krooniti aga sel-leaastase Vabalava žürii lemmikuks Around The Sun, kes endale parajasti ka naislauljat otsib, nii et hõbekõrid, võtke rivvi! Ning ehk jõuab see *indie/dream-pop* bänd ühel päeval ka Positivus festivali pealavale, lootust igatahes on!

Vabalava läheb iga aastaga aina paremaks ning oma lemmikut valida oli tõesti väga raske, ma väga loodan, et järgmisel aastal jõuavad oma muusikalise etteastega lavale ka IT- ning majandusbeebid. Suur-suur kumardus korraldajatele suurepärase ürituse eest ning kohtume juba järgmisel aastal, seniks aga minge Tallinn Music Week'ile Around The Sun'i ja Eiki kuulama!

Vabalava žürii lemmik Around The Sun
Foto: Kertu Johanna Jõeste

MÕELDES VELJO TORMISELE...

...meenub esimesena hetk Estonia kontserdisaalist, laval Rahvusmeeskoor ja kõlmas Paul-Eerik Rummo tekstile loodud „Tasase maa laul“.

*Siin oled kasvanud. Tasasel maal.
Siit on su rahu ja tasakaal.*

*Munamägi on pilvepiir.
Pilv on madal ja hall nagu hiir.*

*Maailmapilet su kätte anti.
Maailm on lahti mõndagi kanti.*

*Nende seenemetsade sekka
ikka kuid tuled kui musulman Mekka.*

*Siin oled sündinud. Tasasel maal.
Siin on su rahu ja tasakaal.*

Veljo Tormise panus Eesti muusikasse on suurema mõju ja ulatusega kui ühelgi teisel heliloojal. Tema regilaulul põhinev isikupärane stiil viib iga laulja ja kuulaja oma juurte juurde. Seda muusikat ei saa laulda või mängida tunnetamata just neid aegu ja maastikke, kust me pärineme. Lisaks eestlaste rahvaviisidele on Tormis kogunud ja kooridele seadnud ka ingerlaste, setude, lätlaste, liivlaste, soomlaste ja teiste

sugulasrahvaste viise. Ükski koor ei saa läbi Tormiseta. Rahvusvahelistel koorikonkurssidel on pool võitu juba käes, kui kavas on mõnigi Tormise laul. Olenemata võõrast keelest paneb meisterlik helikasutus ja maagiline rütm ka teisest rahvusest publiku saalis neil kõlamaastikel lummatult mõjub Tormise instrumentaalmuusika. Mõelgem kasvõi mängufilmile „Kevade“. Reaalikatena oleme alati olnud uhked oma vilistlase üle. Kooli 135. sünnipäeva kontsertaktusel kõlas meeskoori esituses Tormise oma koolile loodud võimas ja samas väikese vimkaga „Reaalkantaat“, teksti autoriks samuti vilistlane Paul-Eerik

Rummo.

Meil kõigil on Tormiselt palju õppida. Eelkõige lihtsat inimlikkust ning seda, kuidas elada nii, et elul oleks mõte ja väärtuslik sisu. Laulus „Meelespea“ on lõpusõnad: „Meelespea. Meelespea. Ära mind iial unusta.“ Kuidas saakski? Inimene, looja, muusik, kes on elanud nii pika, sisuka ja väärrika elu, jätnud endast maha suure ja sügava kultuurijälje, suutnud sealjuures alati jääda iseendaks ja teha „oma asja“, on sügavat tänukumardust väärt.

Aitäh Sulle, Veljo Tormis!

Õp Heli Roos

Veljo Tormis vill!65
7. august 1930 – 21. jaanuar 2017

REAALI VAIM ON OLEMAS

Silvia Viidik vil118

Lõpetasin Reaalkooli pea 14 aastat tagasi. Võib arvata, et varsti saab minust üks neid tädikesi, kes vilistlaspeaval pisarsilmi mööde koridore kondab. Vaatamata küllalt mitmele aastale, mis meie klassi tänaseks lõpetamisest lahutab, on keskkooliski tihedamalt läbi käinud klassi osa siiani tugevalt koos – kohtume iga mõne nädala tagant ja toetame üksteist nii heas kui halvas.

Kuigi tugev ütehoidmine on tegelikult kestnud kõik lõpetamisjärgsed aastad, tabas see mõistmine mind alles selle aastavahetuse eel klassiõe ja tema reaalikast abikaasa autos teise klassiõe ilusasse koju aastavahetuspeole sõites – Reaali Vaim, kellest minuaegne direktor ja bioloogiaõpetaja Gunnar Polma pea igal esinemisel kõneles, on tõepoolest olemas! Tunnen selgelt tema tugevat mõju. Ta on väga unikaalne, sest minu teada ei suhtle teiste koolide vilistlased oma klassikaaslastega üldse mitte nii tihedasti. Samuti nentis samal aastavahetuspeol üks G5 kooli vilistlane, kelle oleme endaga liitnud, et meie reaalkate sõpruskonna tugev suhe „päris normaalne ikka ei ole küll.“

Raskused liidavad – olen seda oma keskkooli ajal hästi näinud. Võiks arvata, et need raskused loovadki viljaka pinnase Reaali Vaimu pugemisele me südameisse, aga tean siiski, et päris nii see olla ei saa, sest vaatamata sarnasele rügamisele teistes G5 koolides (ja ilmselt mujalgi) ei ole ma veel kohanud Kolledži või Lütseumi Vaimu või nende koolide vilistlastest sõprade väga tihedat läbikäimist klassikaaslastega.

Bakalaurussõpingute ajal võtsin osa selle üliõpilo väga värvika kammerkoori tegevusest ja seal rääkis ühes proovis mu õppejõust häälerühmakaaslane, et parimad sõbrad leidis tema just magistrustuuri ajal. Veel bakalaureandina

oskasin vastu-seks ilmselt öelda lihtsa „ahah“, kuid magistratuurides (mil-llest ühe läbisin väljaspool Eestimaa pinda) mõistsin, et reaalikatel see päris nii siiski ei ole. Kuigi mitmed inimesed magistritasemelt on jäänud väga lähedaseks ja kalliks, ei suuda

nad siiski mingil moel reaalikaid üle trumbata.

Meie kooli deviis on teatavasti musketäriilik „Üks kõikide ja kõik ühe eest“, mida ka õp Polma igal esinemisel meelde tuletas. Eriti tu-

gevalt tunnen selle deviisi tegelikku toimet praegu, mil saatust on mulle suured takistused teele veeretanud. Nimelt pidin ajutrauma tõttu uuesti õppima istuma, neelama, kõnelema ja õpin praegu kõndimist ja käemotoorikat. Kuigi minu seisukord on pehmelt väljendudes habras, ei näi mu reaalikad seda ülemäära märkavatki, sest suhtlevad edasi kui endise terve klassiõega. Nad aitavad mind alati, kui ma ise ei saa ja kunagi ei lase mul end üksi tunda – ehk hoolitsevad ka selle eest, et üks nende seast päris hulluks ei läheks.

Kallid nooremad reaalikad – kõlan küll nüüd kui mingi mälestusi heietav vanake, aga tean tõepoolest hästi, millest räägin – keskkooli alguses kohtusite inimestega, kes jäävad teile kalliteks ilmselt viimase hingetõmbeni.

Igati õiglane oleks tunda tänulikkust, et sellesse küllaltki eksklusiivsesse klubisse sisse olete astunud. Tean, et suuremat sellekohast tänulikkust oleks minusuguse mitte just liiga värske vilistlase jaoks raske ette kujutada.

Hoidke üksteist – pärast lõpetamist näete selgelt, kui oluliseks see harjumus saab. Üks kõikide ja kõik ühe eest!

SÕBRAD TAANIST

Anette Kuuseorg 133B
& Kristjan Baikov 134C

Juba mitmendat korda külastasid Tallinna Reaalkooli Taani sõpruskooli Viborgs Katerdlaskoje õpilased ja õpetajad. Seekord tuli mõte küsida kolme neiu Line Margrethe Pilgaardi, Astrid Quist Clauseni ja Lea Buhl Jorgenseni käest, millised olid nende ootused ja lootused enne reisi ning milline on tegelik mulje eestlastest, Eestist ja Reaalkooli koolitoidust.

1. Miks otsustasite Eestisse tulla?

○ *Line:* Eestist rääkis mulle õpetaja ning võimalus Eestisse minna tundus minu jaoks väga huvitav. Loomulikult ei teadnud ma siinsest elust midagi ja ka see pakkus huvi.
○ *Astrid:* Ma arvasin, et see oleks huvitav seiklus ja soovisin avastada uut kultuuri.
○ *Lea:* Pakkumine kõlas huvitavalt ning keegi meist polnud varem endise Nõukogude Liidu aladel käinud.

2. Millised olid teie ootused? Kas reaalsus oli alla või üle ootuste?

○ *Line:* Meile ei räägitud siiatulekust väga ja seetõttu ei olnud ka minu ootused just väga kõrged.
○ *Astrid:* Arvasin, et sinne elu on Taani omast erinev. Seega võib öelda, et mu

ootused vastasid tõele.

○ *Lea:* Me ei oodanud, et Tallinna õhkkond ja atmosfäär on nii positiivsed, nii et olime positiivselt üllatunud.

3. Mis teile meeldis?

○ *Line:* Kõik inimesed olid väga meeldivad ja sõbralikud. Loomulikult olid nad ka väga jutukad. Igatsen siinseid inimesi väga, sest saime võrdlemisi lühikese ajaga lähedasteks.

○ *Astrid:* Eestlased on väga viisakad ja meeldivad. Veel meeldis mulle vanalinn.

○ *Lea:* Kõik õpilased, kellega kokku puutusime, olid väga sõbralikud ja aitasid meil kergesti seltskonda sisse sulanduda.

4. Paar asja mis teile muljet avaldasid?

○ *Line:* Õpilaste inglise keele oskus, isegi nooremad õpilased olid selles osavamad.
○ *Astrid:* Kõik inimesed olid väga sõbralikud ja kaasa minevad. Õpilaste inglise keele oskus oli väga üllatav.
○ *Lea:* Esiteks, Eestil ja eestlastel ning Taanil ja taanlastel on palju ühist. Teiseks, mõlemad söövad palju musta leiba. Ja kolmandaks, eestlased on väga sõbralikud ja viisakad.

5. Mis teile ei meeldinud?

○ *Line:* Ei meeldinud see, kui õpilased võtsid tunnis sõna ilma kätt tõstmata, Taanis on see erinev.
○ *Astrid:* Midagi otseselt ei olnudki, mis

Õpetajate grupifoto

ei oleks meeldinud. Kõik oli väga huvitav.

○ *Lea:* Kui aus olla, siis mulle ei meeldinud arhitektuur. See oli kuidagi segadusttekitav: hästi palju erineva stiiliga maju ühes kobaras. Veel pean mainima, et oleks tahtnud Eestis veeta rohkem kui viis päeva.

6. Kas eestlased on rahulikud?

○ *Line:* Jah, ma arvan küll seda. See tuli välja näiteks bussi sisenedes.
○ *Astrid:* Siinsed inimesed olid tõesti väga rahulikud ja toredad, nii et seda võib väita küll.
○ *Lea:* Mina ütleksin küll.

7. Kuidas koolilõuna maitses?

○ *Line:* Mulle väga maitses. Tõeliselt mõnus oli vahelduseks päeval sooja toitu süüa, Taanis me lihtsalt sööme salatit või võileibu.
○ *Astrid:* Koolilõuna oli tõeliselt maitsev. Eesti õpilastega oli väga huvitav lõunatada.
○ *Lea:* Hoolimata sellest, et tegemist oli koolilõunaga, oli see tegelikult vägagi maitsev.

8. Kas tunnete, et oleksite võinud midagi veel teha?

○ *Line:* Ei usu, kuid oleks tahtnud siin olla veidi kauem.
○ *Astrid:* Ei, seda ma ei usu. Kuigi oleks väga tahtnud Eestis rohkem aega veeta.
○ *Lea:* Oleksin tahtnud veel eestlastega aega veeta.

9. Kas tuleksite järgmine aasta uuesti?

○ *Line:* Jah! Eriti veel kui saaks aega veeta samade inimeste seltsis.
○ *Astrid:* Loomulikult tuleks!
○ *Lea:* Mulle meeldiks väga tagasi tulla. Kui mitte järgmine aasta, siis millalgi kindlasti.

10. Viimased sõnad?

○ *Line:* Eesti on väga ilus maa ja eestlased peaksid seda väärtustama.
○ *Astrid:* Näeme mais!

Lennusadamas

Fotod: Malene Sørensen

Külalised Tallinna Vanalinnas ekskursioonil

REAALI POISS PIINAB PEDAGOOGI VOL II

Esakordselt juubelilehes ilmunud artikli „Reaali poiss piinab pedagooge” jaoks kogunes enneolematult palju materjali ning muhelema panevaid vastuseid oli veelgi enam, kui paaberilehtede vahele tol korral jõudis. Jätkame vahvat kujunevat traditsiooni ja toome taaskord Teieni pedagoogide meelikõitvaid vastuseid.

Kellega Reaalkooli õpetajatest lähikesite kõige meelsamini üksikule saarele? Miks?

- *Ene Saar*: „Minu üks põhimõtteid on meeskond – läheksin meeskonnaga saarele. Kui ei saa võtta teisiti, ütlen Viplalale, et ta natuke tinistaks. Niimoodi saan inimese, kelle kaasa võtaksin. Ühisuses peitub jõud – on väga mitmeid inimesi, igal inimesel on oma tugevused ja selle tõttu on minu valik meeskond.”
- *Piret Järvela*: „Piret Karu ja Kristi Koiduga. Nemad tulevad appi ka siis, kui abi ei palu. Ja kogu aeg oleks huvitav.”
- *Martin Saar*: „Arvatavasti seltskonnaga, milles on ühtaegu esindatud kõik valdavad distsipliinid, aga raskus jäänud reaalloodusteadlaste kanda. Ellujäämiseks

on tarvis tugevaid ainespetsialiste nii põhikooli kui gümnaasiumi bioloogiast, head kolleegi keemikut, et moolarvutusega ülesandeid ajaviiteks ja asja pärast lahendada, füüsikuid-matemaatikuid, et disainida kandvaid konstruktsioone ning vältida kondimootori liigset kurnamist... Ning kehakultuurlasti, et tagada terve mõistuse kandjana terve füüsiline korpus. Ja kindlasti kirjandusrahvast ning filolooge, et lõkke ääres inimeseks olemise üle mõtiskleda ning külla tulnud pärismaalastega mõistetavaid kontakte luua.”

Milline muusikastiil Teile meeldib? Mis on Teie lemmiklugu/-laul?

- *Piret Karu*: „Mul on olnud kõik meeleolust, aga lemmikpala on mul Vivaldi „Aastaajad”. Igal ajahetkel ja igas meeleolus on sul mingisugune jupike sealt kuulata.”
- *Ene Saar*: „Need armastused jäävad rohkem sellesse aega, kui noor inimene oled, ja sellesse, kus need armastused tekivad. Ma arvan, et tolleaegne *pop, rock, jazz* on kindlasti minu lemmikud, samuti segud nendest, samuti ABBA ja Bee Gees kuuluvad minu lemmikute hulka. Ka filmimuusika: „Notting hill” on minu üks lemmikfilm,

sest selles on väga-väga hea muusika ja sealt on ka üks minu lemmiklugusid „Ain't no sunshine”, mida peab vaatama koos videoga, kus saab läbi aastaegade kõndida – hea tausta efekt on nii suur. Andrew Lloyd Webberi „Ooperifantoom” on üks väga ilus muusikal, kindlasti kuulub samuti minu lemmikute hulka.”

- *Piret Järvela*: „Kindlat stiili ma ei eelista, meeldib meeskoorilaul ja Metsatöll. „Ukuaru valss” puudutab südant.”
- *Heli Siitam*: „Üldiselt kuulan absoluutselt igasugust muusikat, aga kõige meelsamini ikka trot, oma aja stiili. Lemmiklaule on mul väga palju, ei hakka üldse mõtlema üheainsa peale.”

Kui saaksite kohe kuhugi reisida, siis kuhu ja miks?

- *Rait Eslon*: „Hetkel istuks suvises Santorini mägikohvikus ja vaataks merd.”
- *Piret Karu*: „Mul oleks kaks kohta – kui oleks mingi loteriivõit ja keegi teeks mulle ettepaneku kohe Antarktikasse sõita, siis sinna ma läheks iga hetk. Teine, lihtsam variant, oleks minna Lapimaale. Sinna ma läheks iga kell, igal aastajal. Seepärast läheksin sinna, et tundra on minimalistlik

ja mulle see minimalism meeldib.”

- *Meelis Songe*: „Kui täna saaksin minna, siis ma läheksin New Yorki arvatavasti. Üks mu õpilane mängib homme Madison Square Gardenis korvpalli – läheks teda vaatama ja toetama.”
- *Ene Saar*: „Uus-Meremaa ja Austraalia, ka Aasia on sellised piirkonnad, kuhu kindlasti tahaksin minna. See on väga pikk sõit – sinna ei ole mõtet minna nii, et mul on nädal aega. Seal on alati vaja rohkem aega, aga hetkel ma ei näe, et ma saaksin võtta aastast 2-3 nädalat maha ja minna sinna seiklema. Mind tõmbab sinna suunas, sest mulle meeldib sealne väga mitmekesine loodus.”

Mis Teid motiveerib?

- *Rain Vellerind*: „Nädala keskel see, et ükskord tuleb nädalavahetus ja siis saab magada. Laiemas plaanis aga see, et ükskord tuleb suvevaheaeg ja siis saab magada.”
- *Mart Kuurme*: „Mind motiveerib see, et leian inimesi, kes töötavad tohutu huviga ja saavutavad tulemusi. Kui ei oleks ainevõistlusi, siis ma ilmselt ei elaks ja koolis ei töötaks. Minu meetod on selline, et mina tekitan alati segaduse, sest minu arvates selgus saab tekkida vaid segadusest. See segadus peab olema

totaalne – selline, et ei saa aru, mis toimub, ja hakkad otsima lahendusi. Ja kui ma vaatan võistlusi, siis seal ma leian, et tegin õigesti. Kui neid võistlusi ei oleks, siis mina ei suudaks kellelegi tõestada seda, et ma midagi väärt olen.”

Mis teeb Teid kõige õnnelikumaks? Mis ajab Teid enim naerma?

- *Rait Eslon*: „Teha koostööd järjekindlalt elurõõmsate, pühendunud inimestega ja võimalusel nende tegevusele lisahoogu anda.”
- *Kersti Veskimets*: „Õnnelikkuse eeltingimuseks on loomulikult see, kui lähedastega on kõik hästi, kui mul on, keda armastada ja kui samad inimesed ka mind armastavad. Önn tuleb siis, kui olen korda saatnud midagi, millega olen ise ka rahule jäänud. Enim ajab naerma hea huumor ja õpilaste töödest leitud lollused.”
- *Heli Siitam*: „Kõige õnnelikumaks teeb see, kui pere on terve. Mind ajab kõik naerma, polegi mingit erilist põhjust vaja. Teinekord on mõni nii tühine asi, ent võin ära surra naeru kätte.”
- *Toomas Reimann*: „Perekond ja kodu. See on hea nali muidugi!”
- *Reivo Maasik*: „Teised inimesed minu ümber. Inimeste võimekus on piiritu,

Johanna-Stina Idla & Markus Remmet 133C

samuti ka nende võimekus huumorikaid olukordi tekitada.”

Kuidas Teie parim sõber Teid kirjeldaks?

- *Erika Vatsel*: „Parim sõber ütles, et minuga võib luurele minna.”
- *Piret Järvela*: „Küllap ütleks ta, et olen tugev.”
- *Natalja Sinjukina*: „Tõsine, usaldusväärne ja meeldiv suhtleja – helistasin sõbrannale, et vastust saada.”
- *Heli Siitam*: „Südamlik inimene, vastutulelik. Aga mis ma hakkan nüüd ennast kiitma!”
- *Piret Otsa*: „Ma arvan, et usaldusväärne oleks vast see kõige õigem sõna.”
- *Toomas Reimann*: „Rahulik ja huumoriniing hajameelne.”
- *Reivo Maasik*: „Parimad sõbrad ei tunne mind just kõige hästi, seda tuleks parimate vaenlaste käest küsida.”
- *Villu Raja*: „Maailmaparandaja tugitoolis.”

Puhkehetk Fix-i proovis Tartu Rajooni kultuurimajas Leningradi maantee ääres.

Juubelilehte ei mahtunud ka suur hulk fotosid füüsikaõpetaja Mart Kuurmest, mistõttu avaldame need veebruarikuu väljaandes. Fotod on tehtud ajavahemikus 1968. kuni 1972. aasta.

Õp Kuurme poosetamas TRÜ (al 1989 TÜ) ühiselamu rõdul Leningradi maantee ääres.

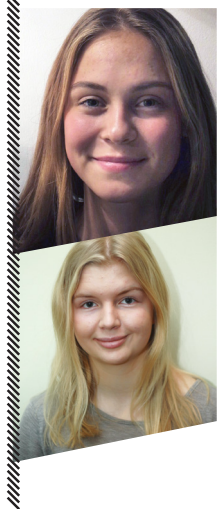

Bänd FIX valmistumas Elva lauluväljakul esinemiseks.

Õp Kuurme klahvide abil mõtisklemas.

Reaali õpilasfirmad, part 1: CRUFTY

Kirke Kaur 135C
& Karmen Laur 135A

[häälda: krufti]

segi kõige suuremad firmad on olnud kunagi seal päris alguses. Ka Reaalis on tegusaid õpilasi, kes eeltoodud faktiga päri on ning kes on juba praegu algust teinud oma õpilasfirmaga. Neist mitmetest õpilasfirmadest tutvustame selle lehes vaid üht, kuid juba järgmises on oodata lisa!

Mis on Crufty?

Eesti kunsti veebipood, kus me müüme põnevaid Eesti kunstnike teoseid.

Mille järgi on kunstnikud valitud, kelle töid te müüte?

Meil on kindel kriteerium, et kunstnikul oleks kunstiharidus, selleks et hoida kvaliteeti.

Kust tuli idee luua Crufty?

Eestis on väga palju lahedaid kunstnikke, aga me nägime, et see kunst lihtsalt ei jõua inimesteni. Kui sa tahad kunsti osta, siis pead väga täpselt teadma, mis

kunstnikult sa kunsti osta soovid. Selliseid veebipoodide on ka varem tehtud ja kindlasti pole Crufty midagi uut Eestis, aga meie plussiks on just see, et kunstnike arv meie veebipoes ei ole suur. Lisaks oleme toonud oma veebipoodi kõrgkvaliteetsed trükid maalidest ehk digitrükid, mis on populaarseks osutunud USAs ja Kesk-Euroopas, kuid mis Eestis veel nii levinud pole. Digitrükki eristab tavalisest postrist see, et tegemist on küll tiraažidega, kuid kuntsniku poolt allkirjastatud. Digitrükid on meid rahaliselt hästi vee peal hoidnud, enne jõule osteti neid hulgaliselt.

Kaua te tegutsenud olete?

2016. aasta detsembrist tulime välja, aga mõte ja kunstnike otsimine ning nendega suhtlemine algas suve lõpust.

Mis on olnud raskused, mida olete pidanud ületama?

Me tahtsime kujundada oma veebipoele isikupära, mistõttu oli alguses raske kunstnike valida. Samuti oli päris hirmus esialgu suhelda kunstnikega, kellele muidu olime kogu aeg alt üles vaadanud ning järgmisel hetkel vanalinna kohvikus koos teed jõime.

Mida selle firmaga tegelemine ja selle arendamine on teile endile juurde andnud?

Tiimitööd, ühisele kompromissile jõudmist ja inimestega suhtlemist. Samuti kooli, hobide, õpilasfirma ja muude kohustuste vahel ajaplaneerimist ning õpilasfirmasse pühendumist. Lisaks oleme õppinud ka veebilehe tegemist. Meie jaoks on oluline, et veebileht oleks lihtne ja kasutajasõbralik.

Mida soovitate teistele õpilasfirmade asutajatele?

Kõige raskem on ilmselt idee leidmine, aga ei ole vaja jalgratast leiutada. Võib näiteks vaadata, mida on välismaal tehtud. Paljud asjad on mujal maailmas populaarsed, kuid pole veel Eestisse jõudnud. Järgmine oluline koht on leida

inimesed, kellega on hea läbisaamine, kuid kes pole päris parimad sõbrad, ning jälgida, et vaated oleks piisavalt, kuid mitte täielikult, erinevad, et täiustada üksteist ning leida kompromissid, mis tihtipeale viivadki läbi vaidluste hea lõpptulemuseni. Alati on hea ka kontakteeruda teiste õpilasfirmadega, kes on selle tee juba läbi käinud. Kõik on alati sõbralikud ja aitavad teid, isegi kui te ei tunne neid.

Mis on Crufty tulevik?

Hetkel keskendume turul olekule ja turundamisele, et leida kindel kliendibaas, kes meie töid ostavad ning et firma hakkaks ennast lõpuks ise turundama. Seejärel sooviks suunata pilgud erinevatele koostööprojektidele ja näitustele, kus müüa kallimaid töid, sest digitrükke ja 4000€ töid paratamatult ei saa samasse kohta müüa. Tahame iga kunstnikuga eraldi tegeleda. Lõpuks võiks luua ka ingliskeelse veebilehe.

Mis projektid teil hetkel käsil on?

Meie kõige esimene laat oli „Pärnumaa Jõulud“, kus saime parima teenuse auhinna, 11. veebruaril toimus Tallinna

ÕF Crufty loojad (vasakult) Melanie Rannula, Karmen Markov ja Alexandra Kruusberg 132C

Kristiine ja Rocca Al Mare keskuses õpilasfirmade laat, kust samuti võis meid leida. Hetkel on koostöö Pärnu Haiglaga, kus on üleval meie kunstnike näitus, ja jaanuari lõpus käisime ka Kuku raadios. Samuti on käsil üks põnev projekt, millest

me veel kahjuks ei saa rääkida, aga ehk juba õige pea!

Kust leida võib?

Veebilehelt crufty.ee, Facebookist (Crufty) ja Instagramist ([crufty.ee](https://www.instagram.com/crufty.ee)).

THE MAGICAL UNICORN WONDERLAND OF REAAL EHK REAALI TEGUSAD SELTSIMEHED

ELINA KENGSEPP

Elina õpib Reaali põhikooli viimases klassis ja valmistub kõigeks, mis teadmised kevadel-suvel proovile paneb. Selle „kõige“ kõrvalt jõuab ta aga tegeleda vokaalansambi, soololaulu, koori ning ukulele ja kitarrimängimisega. Praeguseks hetkeks on ta esinenud erinevatel vabalavadel ning ka Uue Maailma Tänavafestivalil. Lisaks esitamisele tulevatele kaveritele loob Elina ka päris enda laule, millest mõned ootavad veel salvestamist. Esimese, indie-stiilis laulu kirjutas ta seitsmendas klassis loovtöö raames. Tulevikus näeb Elina end võimalusel

tegemas koostööd ka teiste muusikutega, jätkab kindlasti muusikaga tegelemist ning talle pakub huvi bändis olemine.

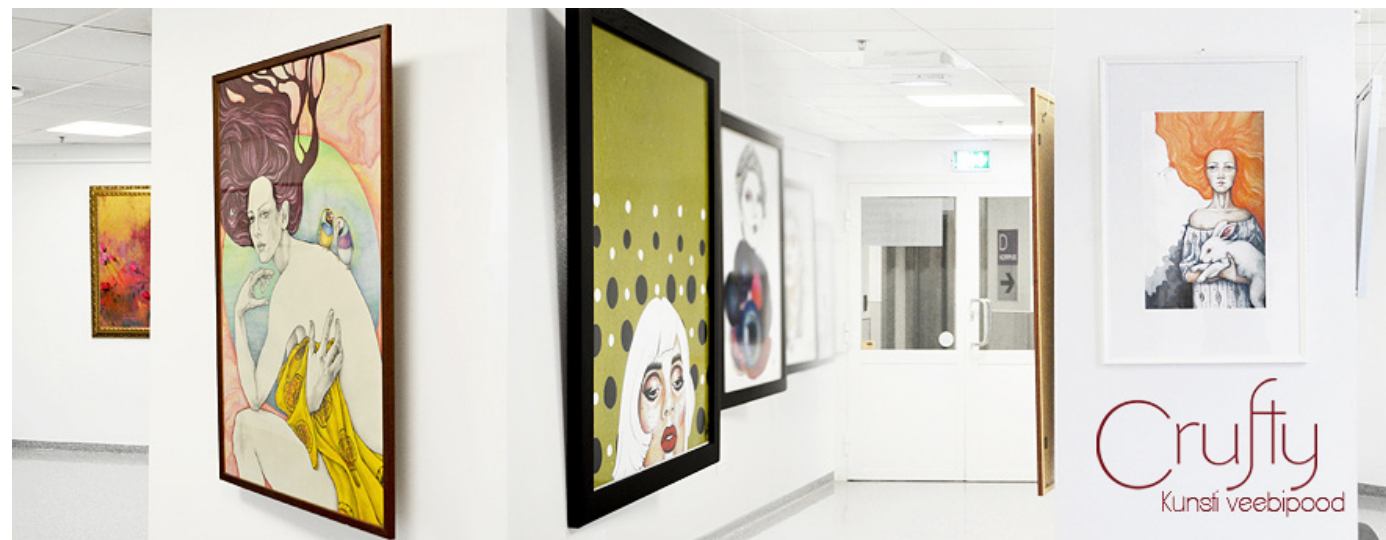
Kui tahad Elina tegemistega tutvuda ja neil silma peal hoida, siis kiika tema Soundcloudi!

Ameus

Elina Kengsepp Tallinna Reaalkooli Vabalaval 1. veebruaril
Foto: Kertu Johanna Jõeste 132B

TAANI TALU- TÜDRUK

Brita Kärt
Vähejaus 134B
& Iris Luik 134B

Tee endale täitsa oma taanlane! Kuigi retseptil ei ole peale oma nime Taaniga rohkem midagi pistmist, siis oma isikliku taanlase valmistamiseks sobib ta imehästi.

200 g riivitud leiba
25 g võid
0,75 dl suhkrut
0,5 sl vanillisuhkrut
200 g kohupiimapastat
100 g vahukoort
0,5 purki jõhvika- või pohlamoosi
1 tl kaneeli

Rösti leivapuru pannil võis. Lisa 0,25 dl suhkrut ja kaneel ning lase jahtuda. Sega kohupiimapasta vahustatud koore, ülejäänud suhkruga ja vanillisuhkruga. Pane pokaalidesse või kausikestesse kihiti leivapuru, moos ja kohupiimakreem. Tee samad kihid veel üks kord. Viimaseks kihiks pane kohupiimakreem ja puista peale veidi röstitud leivapuru. Magustoidu võid teha ka ühte suuremasse kaussi. Kaunista võimalusel pohlade või jõhvikatega. Retsept on mõeldud kahele inimesele.

„WE SAIL TONIGHT FOR SINGAPORE“ EHK ISYF EI HÜÜA TULLES

Eesti ja Kanada delegatsioonide sõbrapilt
Foto: erakogu

Juba mitmendat korda valiti Reaalkoolis loodusteadusest huvitatud üheteistkümnendike seast välja õpihimuline noormees ja neiu ning lähetatati nad ühe õpetaja saatel kaugele (soojale) maale – Singapuri. Sel korral esindasid Eestit õpetaja Tiina Talvi, 133C klassi õpilane Maria Keridon ning Siim Kaukver 133A klassist. Nimelt toimus Hwa Chongi instituutis juba üheksandat korda Rahvusvaheline Õpilaste Teadusfoorum (ISYF), mille programmi üheks osaks on ka õpilaste uurimistööde mõõduvõtt. Ühesõnaga, üheksateistkümnest riigist ja äärmiselt erinevatest kultuuriruumidest koguti kokku hunnik noori potentsiaalseid teadlasi, et päästa meie maailm. Oot, mis? Just-just, kõik need õpilased saadeti teadusfestivali nautima. Kuigi samas peab nentima, et asudes ümber Läänemere ääres valitsevatest kaootiliselt varieeruvatest ilmastikuoludest ekvatoriaalsete vihmametsade rüppe, siis tekkis kogu seda rohelust vaadates küll hetkeks kummaline

kartus kogu selle palava ja kohutavalt niiske džungli ees. Peab tõdema, et eks see oli ka paras võitlus ellujäämise nimel, sest päike oli sealmail kõrgel seniidis nagu naksti ning küte raju – ega temperatuur naljalt alla 27°C ei langenud. Jahutavatest tuuleilidest polnud kippu ega kõppu ning tegelikult liikus õhk seal vaid jõhkralt konditsioneeritud siseruumides, kus (vaid T-särigiga viibides) oli haigestumine garanteeritud. Kusjuures lühikesed püksid olid meile kogu ürituse vältel rangelt keelatud, sest tegemist oli siiski akadeemilise üritusega ning korrektne riietus oli prioriteetne.

Üsna kiiresti sai selgeks, et tegemist pole puhkuserisiga. Äratus oli iga päev varajane – hommikusöögilauas sai teisi *jetlag*'ist vaevatud hingi tervitada juba kella seitsmest hommikul, ühel erandlikul juhul isegi kuuest. Tegemist võib küll olla hommikumaaga, kuid hommikusöögiga olid lood kesised. Buffelauas oli endale võimalik ette tõsta vaid nuudli- ja

riisiroogasid, lisaks veel mitmel erineval moel valmistatud kana, kuid ka krevette, krabi, valget kala, kammkarpe ning muid mereande. Ühel hommikul pakuti isegi ahjukartuleid (need ei tulnud siiski kõige paremini välja!). Täpselt samamoodi oli ka lõuna- ja õhtusöögilauas (ehk matemaatiliselt: $riis=const$, $nuudlid=const$). Mõnel õhtul viidi meid ka kohalikesse sööklatesse sööma, et me saaksime ikka õige elamuse ja ettekujutuse Singapuri toidust. Need olid ühed väga eriskummalsed kohad. Toitudest olid kohati väljas näidised, hinna-kvaliteedi suhe oli suurepärase ning toit valmis uskumatu kiirusega. Samas mingit valmistoidu maitset juures ei olnud, toit tundus täiesti värske. Siim on tänaseni häämingus, et toit, mis nägi välja nagu riisiroog, osutus tegelikult nuudlisupilaadseks tooteks. Samas kurta ei saa, sest söök viis igal pool keele alla. Erandiks olid ainult magustoit, mida sealmail suhteliselt harva serveeriti (kuid samas me ei näinud ka kõike, mida kohalikul kokakunstil pakkuda oli). Toiduga kohanemine polnud Reaali vägilastele siiski eriti raske, sest selliseid toite võib siiski aeg-ajalt ka keskmise

estlase laualt leida. Õpilased, kellega tutvusime, seda uskuda siiski ei suutnud. Näiteks Jaapani neid olid häämingus, kui me teadsime sellist imelist pala nagu seda on *sushi*.

Iga päev oli täis mitmekülgseid tegevusi, mida üldjuhul viidi läbi gruppides. Grupid moodustati juba esimesel päeval võimalikult mitmetest riikidest pärit õpilastest, et edendada võõraste kultuuride tundmaõppimist. Muutmaks juba niigi sotsiaalseid ja sõbralikke noori veelgi lähedastemaks, toimus esimesel päeval *Amazing Race*, mis viis meid mööda Singapuri kesklinna seiklema ja oma tiimiga ülesandeid lahendama. Üheks ülesandeks oli näiteks aja peale *bottle-flip*'ide sooritamine. Jõudsimme külastada ka Gardens by the Bay roheala, mille põhiatraksiooniks on hiiglaslikud 50 meetri kõrgused elektrienergiat tootvad tehispuid, mis katavad suure osa pargi energiavajadusest. See sümboliseerivat eelkõige seda, et Singapuris eksisteerib tasakaal looduse ja linna vahel. Taimedele vajalik veevaru saadakse järvedesse kogunevast vihmaveest ja väetis pargi taimedele saadakse biomassist elektri tootmise jääkidest.

Vasakult: Siim Kaukver, Maria Keridon ja õp Tiina Talvi
Foto: erakogu

Sellela on saavutatud igati jätkusuutlik ja roheline süsteem, mis näeb välja veelgi ulmelisem, kui kõlab. Üks huvitav tähelepanek Singapurist on veel see, et igal pool valitseb täielik puhtus, isegi nätsu närimine on rangelt keelatud! Õhtuti tegelesime *campus*'es kohaliku võikuautoomaadi (jah, neil on masin, kust saab grillivõileibu osta), veekraanide ja muusilise tähistava seltsis intellektuaalse tegevusega riigi energiamajanduse töölehe täitmisest termodünaamika ülesannete lahendamiseni. Tegevust jätkus ja niigi küllastunud ajakava vahele sai veel üht-teist pressitud.

Edasistel päevadel oli meil võimalus kuulata nii mõnegi kuulsate teadlaste mõtteteri ja muhelusi innovatsioonist, teadusest ning niisama elamisest ja elus edenemisest. Need tunnid toimusid samuti gruppides, kuhu jaotati õpilased vastavalt nende ainealastele huvidele. Nii sai Maria vaadata, kuidas Nobeli preemia laureaat Tim Hunt klassi ees ribosoomi mängis ning kuulata Rudolph Marcuse lugu teoreetilise keemia valdkonda sattumusest (nii juhtus vaid seetõttu, et ta oli laborivahendite käsitlemisel alati liiga kohmakas ning suutis midagi ära lõhkuda). Siim soovustas kuulata kuidas Sir Anthony Leggett ülikuhtidest ja vaseoksiididest rääkis ning kuidas Vladimir Voevodsky mingit matemaatilist teooriat seletas, millest keegi mitte midagi tegelikult aru ei saanud (isegi Oravas mitte). Kokkuvõttes polnudki teadlastega vestlemise eesmärk õppida tundma nende elutööd ja teooriaid, vaid pigem seda, kuidas nad oma eduni jõudnud on ning mis neid motiveeris. Inspiratsioon siiski inspireerib!

Veel näidati meile, mida põnevat Singapuris paiknevad tööstusettevõtted ja ülikoolid teevad. Siim külastas näiteks Givaudani parfümeeriatahast. Peab tõdema, et see oli väga aromaatsne paik. Lisaks Chaneli, Diori, Burberry ja muude kuulsate brändide lõhnade nuuskimisele saime ka ettevõtte →

ruumides ringi vaadata. Páris võimas oli náha ruumi, milles asuvate kõrgsurvevedelikkromatograafide arv oli ligikaudu võrdne sellega, mida võib leida mõne Eesti ülikooli ruumidest kokku. Teine märkimisväärne seik leidis aset laboris, kus näidati meile, kuidas valmivad uued lõhnaõlid. See, kuidas töötajad istuvad tuhandete väikeste purkide ees ning kaaluvad milligrammi täpsusega ühendeid, et saada ideaalne koostis, oli igatahes väga tuus. Maria aga see-eest leidis ennast firma 3M ühest arenduskeskusest toodete väljapanekul, kus sai kõike iseseisvalt uurida-puurida. Peamine, mida sellest artiklist meelde jätta, on see, et 3M on kõikjal sinu ümber ja ei möödu hetkegi, mil sa ei puuduks kokku vähemalt ühe nende tootega. Eks vanarahvaski ju ütles, et *3M has the number three in it... a triangle sides...*, teate ise ka. Mine tea, äkki see tekst on prinditud 3M poolt toodetud tindiga 3M paberile?!

Kolmandal päeval toimus uurimistööde stendiettekannete võistlus, millest võttis osa Maria oma uurimistööga farmakogenoomikast. Ei oskagi täpselt öelda, kas esitlust oodates võttis käe värisema närveerimine või klassiruumi temperatuur, mis oli madalam kui Reaalis südatalvel. „Ütleme nii, et konkurents oli tihe ja määre oli kehv, peamiselt süüdistaksin siiski ilma,“

kõlas kommentaar peale võistluse lõpu. Teised uurimistööd olid samuti muljetavaldavad, näiteks üks kolme parima töö hulka valituist esitles viisi, kuidas korallide kasvu elektrolüüsi abil kiirendada. Ulme värk! Prantsuse neid uurisid seevastu, kuidas jõemudast bakterite abil elektrit toota. Páris kõva sõna.

Neljanda päeva tippsündmusteks võib meie delegaatide puhul pidada *cultural hour*’i ja *cultural exhibition*’i. Nagu sündmuste nimed juba vihjavad, oli neil midagi pistmist kultuuriga. Just, *cultural hour*’il tegime teistele osalejatele lühikokkuvõtte Eestist ning meie rahvuse iseäralikest joontest. Huvitav on see, et kui lasime õpilastel täpitahti hääldada, saadi suurepäraselt hakkama, kuid kui andsime ette sellise puraka nagu „anna ölu üle Ülo öe öla“, siis jäädi jänni. Rääkisime veel ka sellest, kui jumalikud on kohukesed, kui vinge tegelane on Kelly Sildaru ning miks kvalifitseerub muusikute alla selline grupeering nagu Winny Puhh. *Cultural exhibition*’il tõime seevastu Eesti teistele veel lähemale, pakkudes neile parimaid palasid Kalevi kommiarsenalist ja ehedat musta leiba ning lastes neil kuulata muusikapalasid aegumatust „Tuljakust“ Tommy Cashi loominguni. Huvitava seigana tooksin välja, et kõige rohkem meeldisid kohalikele õpilastele „Kasekese“ batoonike ning legendaarne

„Koit“. Nüüd võib kindlalt väita, et Eestit külastavate turistide arv kasvab lähiajal páris suure tõenäosusega. Hea töö!

Viies päev oli ka meie viimane päev Singapuris. Sel päeval toimus pidulik Nobeli foorum, kus tippteadlased lahkasid teemasid nagu innovatsioon, inspiratsioon ja inimkonna jätkusuutlikkus. Küsimusi said esitada ka õpilased ning meiegi ei jätnud seda võimalust kasutamata. Öhtu kulmineerus piduliku seitsmekäigulise õhtusöögiga, kus saime nautida parimaid kohalikke toite, millest kõige eriskummalisem oli vast mingi kala ujupõiest valmistatud supp kanalihaga. Ausalt ka, see maitses paremini kui kõlas!

Kokkuvõttes oli ISYF ainulaadne kogemus, millele analoogi tuua on sisuliselt võimatu. Seega, kümnendikud, teil on, mille poole püüelda! :) Ära peaks veel mainima, et kogu see üritus, kõik visiidid ülikoolidesse, tööstustesse, kohtumised teadlastega ja *Amazing Race*, oli organiseeritud täielikult Hwa Chongi Instituudi õpilaste poolt. Seda küll täiskasvanute järeelvalve all ja mitmete organisatsioonide rahalise toetuse najal, kuid siiski õpilaste poolt. Võttes arvesse tõsiasja, et kõik viidi segadust ei tekkinud, peab tõdema, et tehti korralikku tööd. Müts maha!

Vaade botaanikaaiale

Foto: Maria Keridon 133C

LOOMENURK

Hanna Eliis Talving 134B

Lisaks paljule muule jäi juubelilehest välja ka suur hulk reaalkate omaloomingut, kuid käesolevas väljaandes leidis toimetust siiski selle jaoks ruumi. Nautige!

OBJEKTIIVSED ASJAOLUD

Rain Vellerind

Ma olen ilgelt kõva mees
ja miskit suurt ma varsti teen.

Enne ainult ootan kuni
üle läheb talveuni.
Siis kohe sarvist haaran härjal
ja endast purtsu lasen välja,
kui laheneb vaid küsimus:
mil lõpeb kevadväsimus?
Siis täie hooga pihta hakkan,
et mürtsub maa ja ilm lööb takka,
kui vaid saaksin oidu, kus
mul möödub suve roidumus?
No siis ma alles kõigil näitan,
üle prahi, nii et aitab,
ainult kõigepealt ma joon,
et võita sügisdepressioon.
Siis kohe asi tehtud saab,
konkreetselt, täie rauaga,
kuigi, praegu on mul tunne,
et jään vist jälle talveunne.

RÄPP

Birgit Reintam, Tuule Lintrop
& Anni Marie Nurk 5.a

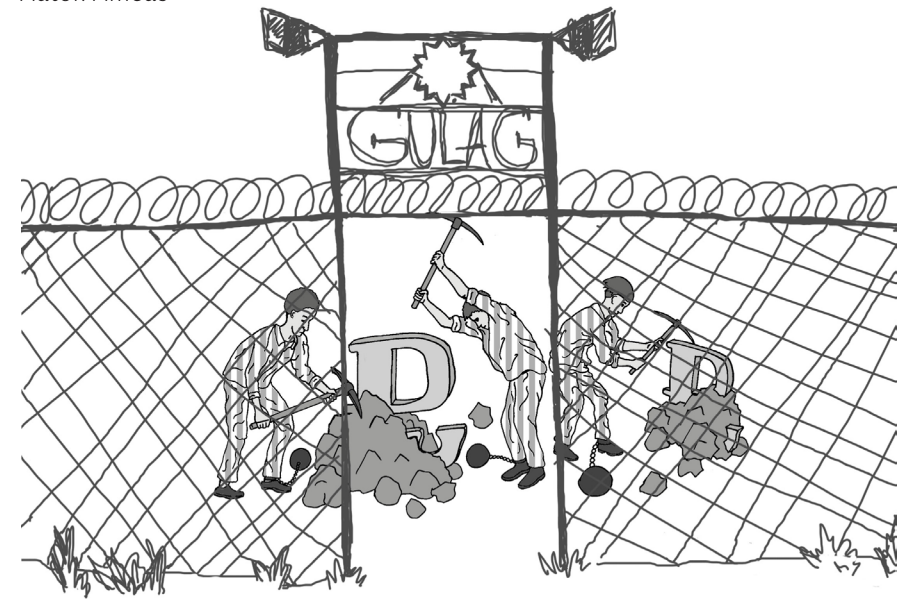
See kodutöö on liiga raske,
ma'i suuda mõelda riimidele,
jooksin kasvõi koort, mis röske
või sosistaksin kiividele:
„Miks me peame tegema
nii rasket ja nii võimatut,
kuid seda tuleb kogeda,
sest muidu saame söimatud!"
Nüüd seisan ma siin
ja räägin teile pikka juttu.
Ma arvan, et mul lahe viis,
seepärast tõmmakegi uttu.

Palun ärge öelge,
et ma lõpetama pean.
Kuid võite siiski öelda,
muidu selle pikaks vean.

Karikatuur.

Pilt reaalkatest uurimistööd tegemas, mis paneb sind ütlema: „See on ju Gulag!"

Autor: Ameus

Joonis 1. UT tegijad. 2017. (koloriseerimata)

PUHKEGU TULI

(JUTUSTUSE KATKEND)

Kell oli 15.01. Tagasiteed ei ole. Hetke pärast kuulen juba, kuidas rong endale omase vuristamisega sõitma hakkab ja seejärel juba silmapiiri tagant välja ilmub. Hingan sügavalt sisse. See rong on liiga kiire, sa ei saa sinna peale hüpata, lausub hää minu peas. Ah, jää vait. Ootan, kuni mind ja rongi lahutab veel viis meetrit ja hakkab jooksuma.

Rong jõuab minust silmapilk ette, aga ma ei anna alla. Rong on juba poolenisti minust ette jõudnud, kuid ma otsin endiselt kohta, kust kinni haarata. See on võimatu. Ma ei leia midagi. Iga hingetõmme teeb haiget ja jalad oleksid nagu asendunud tarretisega, kui ma viimaks näen uksenupu sarnast asja, millest kinni haarata.

Ainuke probleem on selles, et see just möödus minust. Ma ei usu, et ma kunagi nii kiiresti jooksnud olen. Lisan nii palju kiirust, et ma kardan enda jalgu otsast kukkuvat. Ma jõuan lõpuks lingini ja haaran sellest kinni.

Ära tegin. Ma ei leia ühtegi kohta, kuhu toetuda. Üks väike vääratus ja ma lendan rongi küljest lahti ning kukun end surnuks. Haaran kinni akna ülaosast ja püüan end

rongi katusele vinnata. Pärast paari katset see õnnestub. Nüüd seisan ma rongi katusel. Heidan ruttu pikali ja proovin vaikselt edasi liikuda. Tuul puhub kohutava kiirusega mulle vastu nii, et see on lausa valus. Minust umbes viie meetri kaugusel on katuseeluuk. Ma pean selleni jõudma. Tõstan korraks pilgu rongi katuselt ja mu süda jätab löögi vahele.

Minust umbes kahesaja meetri kaugusel on tunnel. Ja see on täpselt sama kõrge kui rong. Ei ühtegi sentimeetrit kõrgem. Kui rong selleni jõuab, lendan ma suure hooga vastu tunneli seina ja suren. Ahvatlev pakkumine...

Hakkan lausa meeletu kiirusega edasi roomama. Tunnel aina läheneb. Kui ma lõpuks luugini jõuan, on tunnelini pisut alla viiekümne meetri. Püüan luuki lahti tõmmata, aga see on kinni kiilunud. Mu sõrmeotsad on tirimisest juba tuimad. Lõpuks avaneb luuk krääksatusega ja ma lükkkan selle pealt. Tunnel on minust vähem kui viie meetri kaugusel.

Aleksandra Maarja Maitse 8.b

(tekst kirjutatud eelmisel õppeaastal)

REAALI POISSU

Elina Kengsepp 135B
Anett Sandberg 135B

Läheneva vabariigi 99. aastapäeva puhul ei lsaa kuidagi jätta tähelepanuta tublisid arvamusalaldajaid väikesest majast. Teie ees on tublid kolmandate klasside õpilased, kellel oli jagada palju huvitavaid mõtteid ja lugusid. Vahvat lugemist!

Head kuulajad!

Eesti Vabariik saab homme 99-aastaseks ja ei saaks, kui poleks meie vabaduse eest võidelnud kogu Eestimaa, kaasa arvatud meie kooli õpilased ja õpetajad. Me oleme suutnud säilitada oma keele, kultuuri, kombed ja traditsioonid.

Eesti juures meeldib mulle eriti kaunis loodus. Meil on palju metsi ja 4 aastaaega. Meil on ka palju spordihalle, nii et saab tegeleda paljude erinevate spordialadega. Me oleme väike riik. Sõiduks ühest otsast teise ei lähe üle ühe päeva. Hea, et Eestis on väga palju saari, seepärast saabki suviti saartel puhkamas käia. Eestis on head ülikoolid ja järjest enam tuleb õpilasi teistest riikidest. See on hea Eesti arengule, sest nad toovad teistsugust mõtlemist. Lõpetuseks ma soovin öelda, et Eesti on väike, kuid ilus riik, kus meil on hea elada. Minu arvates on Eesti oma iseseisvuse igati välja teeninud ja loodame, et see kestab veel 100 või rohkem aastat.

Oliver Parik

Tere, armsad õpilased ja õpetajad!

Varsti on käes Eesti Vabariigi sünnipäev. Mina tunnen Eesti Vabariiki 9 aastat, aga minu vanavanaema tunneb Eesti Vabariiki 94 aastat. Nema läksid kooli 2. oktoobril, sest talus oli vaja tööd teha. Minu vanavanaema kõndis kooli 3 kilomeetrit, aga mõni laps tuli kaugemalt. Kaugemalt tulnud lapsed jäid kooli ööseks. Puhkepäev oli pühapäev, siis sai koju. Minu vanavanaemale meeldis kooli ööseks jääda, sest siis sai õhtuti mängida. Kodus oli vaja talutööd teha. Koolis kirjutati tahvlile, sest vihikud olid kallid. Meie oleme harjunud kasutama elektroonilisi asju. Vanasti elektroonilisi asju ei olnud veel leiutatud. Sellised erinevused olid Eestis 90 aastat tagasi. Huvitav, milline on Eesti Vabariik 90 aasta pärast.

Head vabariigi sünnipäeva!

Grete-Liis

Armsad koolikaaslased, õpetajad ja koolidirektor!

Täna oleme siia aulasse kokku tulnud, et tähistada Eesti Vabariigi 99. aastapäeva. Eesti Vabariik kuulutati välja 23. veebruaril Pärnus aastal 1918.

Eesti Vabariigi ajalugu pole olnud lihtne. Meie maast on üle käinud okupatsioonid ja sõjad. Esimeseks suureks katsumuseks oli vabadussõda. Seda sündmust meenutab ka meie kooli hoovis seisev monument, mis püstitati selle kooli õpilastele ja ühele õpetajale, kes läksid vabatahtlikuna Eestit kaitsma. 1991. aastal Eesti taasiseseisvus ja sellest ajast lehvib Toompeal sinimustvalge lipp. Sellest ajast alates on olnud kiire areng kõikides eluvaldkondades. Me peame pingutama selle nimel, et meie riigis püsiks rahu ja areng.

Meie Reaalkooli õpilastena saame väga hästi õppida matemaatikat ja loodusteaduseid, et Eestis oleks tulevikus väga häid teadlaseid, spetsialiste ja õpetajaid.

Kõige olulisem on aga olla hooliv ja sõbralik kõigi suhtes, et meil oleks mõnus oma kodumaal elada.

Soovin teile head vabariigi aastapäeva!

Üks kõikide, kõik ühe eest!

Harald

Armsad klassikaaslased, kooliõed ja koolivennad, õpetajad ning direktor.

Täna on meil rõõm tähistada Eesti 99. sünnipäeva.

Selle peaaegu saja aasta jooksul on olnud Eestis nii raskeid kui ka kergemaid aegu. Minu 80-aastane vanavanaema kirjeldab oma lapsepõlve selliselt, et see möödus väga viletsalt. Eesti oli vene võimu all ja tänu oma vaestele vanematele saadeti ta 5 aastaks kaugele Venemaale Siberisse töölaagrisse.

Minu 64-aastane vanaema mäletab, et Eesti oli küll vene võimu all, kuid see tema lapsepõlve ei mõjutanud. Poes polnud küll kõike paremat saada, kuid nad mängisid, uisutasid, ujusid nagu lapsed ikka.

Minu ema lapsepõlv möödus juba paljuskii vabas Eestis ja erinevalt vanavanematest ei olnud juba sellel ajal mitte millestki puudust.

Minul on olnud lapsepõlves väga hea elu, kuna meil on kõik vajalik igal pool olemas. Olen saanud palju reisida, kuid kõige-kõige rohkem meeldib mulle ikka Eestis olla ja elada.

Palju õnne, Eesti ja loodan, et sa elad palju aastaid veel. Üks kõikide, kõik ühe eest!

Anette Arak

Tere, armas koolipere!

Elmisel aastal sai Reaalkool 135-aastaseks, aga Eesti Vabariik tähistab kohe 99. sünnipäeva. Selleks puhuks ma kõne kirjutasingi. Reaalkool on 36 aastat vanem kui Eesti. Nii kaua oli Reaalkool ette valmistanud tublisid eestlasi, kes said hakata Eesti Vabariiki üles ehitama, sest riiki loovad ju tema inimesed. Ma ei tea, mis oleks Eesti ilma Reaalkoolita, sest ilma koolideta ei oleks ühtki riiki olemas.

Mulle meeldib, et Eesti on nii haruldane maa: siin elab alla miljoni eestlase, kuid nad räägivad oma keelt, siin ei ole suuri linnasid, kuid on palju metsi, saari (neid on üle 1500) ja puutuma loodust. Võrreldes teiste riikidega on Eesti väike, aga ikkagi nii tugev. Eestlased teevad ilma igas valdkonnas. Kelly Sildaru, Arvo Pärt ja Paul Keres on ühed tuntumad eestlased maailmas.

Tore oleks, kui Eesti saaks tagasi ajalooliselt meile kuulunud maa-ala ja ma loodan, et tulevikus see nii ongi. Samuti loodan ma, et Reaalkool jääb alati püsima. Kui püsivad koolid, millel on pikad traditsioonid ja kus hoitakse meele meie maa ja rahva ajalugu, siis osatakse hoida ja tähtsaks pidada ka meie raskelt kätte võidetud vabadust. Eesti vabadussõjas said mitmed Reaalkooli õpetajad ja õpilased surma. Sellepärast soovin ma, et enam kunagi ei tuleks Eesti ja muu maailma vahel sõda. Kui see nii aga pole, siis soovin, et Reaalkooli õpetajad ja õpilased võitleksid vapralt ja kaitseksid Eesti vabadust. Kui peaks juhtuma nii, et Eesti siiski langeb, siis loodan, et Reaalkool jääb püsima ning siin hoitakse alati Eesti vaimust, kuni võidame kätte taas oma vabaduse.

Tulevikus võiks Eestil olla oma kosmosejaam ning targad lahendused loodusliku energia kasutamiseks, mida me siis jagame terve maailmaga. Meie teedel võiksid sõita suuremalt jaolt elektriautod bensiini- ja diiselautode asemel. Selleks aga vajame tarkasid ja nutikaid teadlasi ja insenere. Meil, eestlastel, peab olema julgust mõelda suurelt ja häid ideid, kuidas õpetada järgmisi põlvkondi maailma muutma. Vaid siis saame olla suured ka väikese rahvana. Ma näen, et Reaalkoolis õpetatakse seda meile juba algkoolis, kuna meil on R-õpe.

Aitäh, Reaalkool, et sa aitasid Eesti riiki luua ja hoida ja aitäh, Eesti riik, et sa aitasid Reaalkoolil püsida.

Otto Tamkivi

KOOL 100 AASTA PÄRAST

Reaalkool saja aasta pärast võiks olla selline, et suur maja ja väike maja on samasugused ehk lihtsalt paar korda üle värvitud. Õppeained võiksid olla samad ehk matemaatika, eesti keel, inglise keel, kunstõpetus jne. Direktor on uus ja seal on kõik uued õpetajad. Klassides oleks tahvel, mis on puutetundlik ja oleksid toolid, mis teevad massaaži. Laud, mida kasutatakse õppimiseks, võiks olla ka puutetundlik. Kõik need muutused oleksid suures, väikeses ja Pärnu maantee majas. Suure maja sööklas võiks olla võimalik valida ekraanil olevatest valikutest toidu koostisosad ise. Kandiku koos toiduga toob lauda robot nimega Error, sest nii on lihtsam. Näiteks: ühel taldrikul saab olla verivorst, kartul, hapukapsas ja robot Error toob toidu lauda. Lastel oleks vaba riietus nagu triiksärk, teksad, toajalanõud (meestel ja poistel)

MILLINE VÕIS OLLA KEHALISE KASVATUSE TUND 100 AASTAT TAGASI?

Mina arvan, et kehalise tunnid olid teistmoodi kui praegu. Olen kuulnud, et talvel oli vanasti alati rohkem lund ja siis kindlasti suusatati palju. Arvan, et mingil ajal olid kõik kehalise tunnid ainult õues. Üldse arvan, et peaaegu kõik kehalise tunnid olid õues, sest vanasti kindlasti ei olnud võimlemiseks nii palju saale kui praegu. See oli ju väga tervislik, sest õues olla on mõnus ja kasulik. Soojemal ajal joosti palju, sest õues on rohkem ruumi ja parem joosta. Kuna Georg Lurich oli reaalkas, siis kindlasti tehti maadlust ja igasuguseid tõstmise ja jõu alasid. Seda arvan ka, et äkki juba siis mängiti hästi korvpalli ning peeti mängie oma vastase Gustavi Adolfi Gümnaasiumiga. Kuna male on ka tegelikult sport, siis mängiti seda kehalise tunnis.

Mei Margaret Tatter 3.a

REAALKOOL

Liisi-Marie Toome 3.a

Reaalkool on parim kool, seal on palju sõpru koos. Meil on õpetaja tore ja ta pole üldse kole. Vahel kooli jään ma hiljaks, siis on hirmul suured silmad.

Hommikul kui lähen kooli, igatsen ma oma voodit. Mis siis, et seda igatsen, ma koolis ikka lõbutsen. Ja tunnis kuulan hoolega, sest tahan targaks saada ma.

Minu klassis kõik on tore ja seal sõpru vähe pole. Vahel klassiõhtu toimub, siis on lastel rohkem võimu. On palju üritusi veel ja kõigil ongi tore meel.

[illegible]

○ **Lehe nr**